

САКРАЛНА ГЕОГРАФИЯ НА МАСОНСКАТА ЛОЖА

Въведение

Още първите идеи, обясняващи развитието на света, акцентират върху качествата на географското пространство и неговото значение за спецификата на социалните и духовни процеси. Първите обосновани изводи за наличието на връзка между фундаменталните качества на географското пространство и социалните и духовни реалности принадлежат на мислителите от древността. Известна е философската теза, че в началото на всяка гържава е почвата, върху която се създава **сакралният** характер на земята. Често изследователите, абсолютизиращи значението на пространствените (географските) фактори за общественото и духовното развитие, влагат метафизичен смисъл в тяхното тълкуване, което е причина за възникването т. нар. „**Сакрална География.**”

Термина „**География**” произлиза от старогръцкото „Γεωγραφία” (*Geographia*), което се състои от двете думи: „Γη” (*Ге*) или „Γεια” (*Гей*), — Земя, и „Γραφειν” — *пиша, описвам*, и означава буквално „**Земеописание.**” Това според определението в Енциклопедия Уикипедия е „*наука, изучаваща локалните и общите пространствени характеристики във физическите и човешките явления.*” Термина „**Сакрален**” пък идва

*Вселената, която е промълвената Дума на Бога,
е безкрайна по размер.
(Албърт Пайк – Морал и Догма)*

*Пътувайте Братя от Запада към Изтока през
Севера, и от Изтока към Запада през Юга,
докато откриете Свещеното Място.
(Масонски Ритуал)*

от латинското „*Sacrus*” и означава „*Свещен*”, „*Свят*” „*Божествен*”, „*Таен*”, или „*Сакрална География*” означава буквално „*Свещена География*” (Божествена География; Тайна География).

Затова *Сакралната География* обикновено се разглежда не само като физически, но и като духовен феномен, и като специфично *езотерично направление*. В нея физическите явления се тълкуват като духовни феномени, а духовните феномени се обозначават с физически явления. Базата на *Сакралната География* са географските пространствено-времеви мистични и духовни характеристики. Нейните основни пространствено-географски и сакрално-митологични аспекти са *Суша-Вода, Изток-Запад и Север-Юг, Горе-Долу*.

Частен случай на *Сакралната География* е т. нар. **Библейска География**, която придава на географските понятия в Книгата на Закона (Библията) висши духовни измерения. Някои писатели, предимно от жанра *Фентъзи*, също си служат с една разновидност на *Сакралната*

География, изграждайки своя измислена фиктивна **Фантастична География**, като например Дж.Р.Р Толкин във *Властелина на Пръстените*, Урсула Ле Гуин в *Землемория*, Айзък Азимов в цикъла *Фондация* и др. Те изграждат цели завършени магични светове във времето и пространството, светове които притежават собствена митология, история, култура, и география.

Масонската Ложа също притежава своя езотерична *Сакрална География*. Какво представлява Масонската Ложа от гледна точка на *Сакралната География*? Както се казва в Ритуала: *“Това е един правоъгълник, който се простира от Изтока на Запада, ширината му е от Севера до Юга, височината*

от Земята до Небесата, а дълбочината от повърхността до центъра на земята.” Масоните изучават *Сакралната География*, което също е подсказано в съдържанието на Ритуала: *“По време на това Пътешествие успяйте да видите на Изток Небесната и Земната Сфери. Те ви напомнят, че цялата Вселена подлежи на вашите изследвания.”*

Спецификата на *Сакралната География* е извънпространствена и извънвременна. Тя се опира върху философското осмисляне на всеобщите географски категории, разбрани като сакрални символи. От своя страна пространствените отношения в Масонството са свързани също и със *Сакралната Геометрия* (Свещената Геометрия), тъй като

Ложата пресъздава геометрически един *сакрален* (“свещен”) модел на света. Вселената (единството на Микро- и Макрокосмоса), е построена от **Великия Архитект на Всички Светове** освен върху принципите *Сакралната География*, така и върху принципите на *Сакралната Геометрия*.

Термина “**Геометрия**” произлиза от гръцките думи $\gamma\eta$ – “земля”, и $\mu\epsilon\tau\rho\nu$ – “измервам”, и представлява клон на математиката, изучаващ *пространствените отношения* в материалния и духовния свят. Във философски аспект термините “*Масонство*” и “*Геометрия*” се считат за синоними, тъй като Масонството е основано върху принципите на *Свещената Геометрия*.

Всяко пространство има свое *геосакрално* (пространствено-духовно) измерение. *Геосакралното* измерение включва **геометрично-географска сакрална координатна система** по хоризонтала, вертикала, и диагонала. То е закодирано в архитектурата на средновековните *Готически Катедрали* и представлява тяхна същностна характеристика, материализирана и въплътена в основните им *пространствено-духовни координати*. Сакралното пространство съответства на пространствено-географската конструкция на *Катедралите*. Ядро на тяхната *геосакралната матрица* представлява формата и измеренията на материалното/духовното им (конкретно или имагинерно) външно и вътрешно пространство. Архитектурата на *Готическите Катедрали* изграждаща своеобразна *силово-енергийна решетка*,

която насочва енергийните импулси снезхождащи от Небесата към утвърждаване на оптимално духовно-жизнено пространство (поле) на Земята.

Това представлява условно-имагинерното пространство, върху което се формира съответно духовно-геосакрално съзнание в *Човека* (свързващата компонента от триагата *Небе-Човек-Земя*). От тази гледна точка могат да се формулират някои философски отношения, загадени от троичната „*географска координатна ос на Вселената*“ (дължина, ширина, и височина) и съдържащото се в нея реално-абстрактно пространство, чието отражение на Земята се явява *Масонската Ложа*. *Геосакралната матрица* на Масонската Ложа има няколко различни геометрично-пространствени измерения, отразени в нейната *Сакрална География*. (Тук употребяваме понятието “*Ложа*” в смисъл на “*Храм*” – мястото, където се извършват масонските работи).

В настоящия Градеж ще разгледаме основните категории на *Сакралната География*, в тяхната вътрешна връзка със *Сакралната Геометрия*, както и ще обозначим нейните конкретни измерения в *геосакралната матрица* на Масонската Ложа.

Нека първо обаче направим една кратка обща характеристика на *Сакралната География*.

Категории на Сакралната География

Сакралната География борави с три основни свойки категории:

1. Категория *Изток-Запад*
2. Категория *Север-Юг*

3. Категория *Суша-Вода*

Според масонския *Катехезис* ориентацията по осите *Изток-Запад* и *Север-Юг* са обозначени в Масонската Ложа статично и динамично,:

Въпрос: *Каква е формата на Ложата?*

Отговор: *Дълъг двоен Квадрат.*

Въпрос: *В каква посока е дължината му?*

Отговор: *От Запад на Изток.*

Въпрос: *А ширината му?*

Отговор: *От Юг на Север.*

Статично тези категории са обозначени в интериора на Ложата, а динамично – в движението в Ложата.

Нека разгледаме тези категории една по една.

1. Категория *Изток-Запад*

В каноните на *Сакралната География* въсъдържанието на географските посоки на света се влага мистичен смисъл. Основна движеща сила на социалните и духовни процеси в глобален и регионален мащаб е противостоянето и допълването между земните полюси – *Севера* и *Юга*, и между коренно противоположните характеристики на източните и западните цивилизации. Така, от гледна точка на природния символизъм, *Изтокът* е мястото, откъдето изгрява Слънцето, и се ражда Светлината и животът като цяло. Това е (условно казано) посоката на *доброто*. *Западът* пък е носител на точно противоположния философско-логически смисъл. Там Слънцето залязва и Светлината намалява, и там е “царството на злите сили, смъртта, упадъкът и духовната нищета”.

Погобно значение можем да открием в плана на **Масонската Ложа**. Тя е ориентирана в посока по оста от *Запад* към *Изток*, както Храма на Соломон и всички древни свещени сгради, за да напомня, че Масонството сочи посоката, откъдето идва Светлината. Във философията на Свободното Зидарство, Светлината олицетворява Истината. Кандидата за посвящение при въвеждане в Ложата се поставя на специално място, което е запазено за него, с лице към *Изток*. Затова в Ритуала се казва: “*Отведете Кандидата на мястото, което му е отредено, с лице на Изток.*”

Затова в *Катехезиса* се казва:

Въпрос: *Какво означава Изтокът по отношение на Запада?*

Отговор: *Изтокът бележи посоката, от която изгрява Светлината, а Западът е мястото където тя залязва. Изтокът илюстрира видимия свят, който попада под властта на сетивата, иначе казано, всичко реално и действително. Западът олицетворява нематериалния свят, който е разбираем единствено от Духа, иначе казано, всичко, което е абстрактно.*

Първомайсторът на Масонската Ложа седи именно на *Изток*, защото това е мястото откъдето изгрява Слънцето и откъдето засияват първите лъчи на Светлината.

Затова в *Катехезиса* е казано:

Въпрос: *Къде седи Майстора на Ложата?*

Отговор: *На Изток.*

Въпрос: *Защо на Изток?*

Отговор: *Така както Слънцето изгрява*

на Изток и дава началото на деня, така Майсторът седи на Изток за да отвори работите на Ложата и да повика работниците на Градежа.

2. Категория Север-Юг

Много древни и съвременни религиозни, философско-етични и политико-икономически концепции се основават върху различията между “Севера” и “Юга.”

Например, в редица древни вярвания, митове и легенди от Стария свят “доброто” или „висше начало“ идва от Севера. За цивилизациите на Северното полукълбо земният полюс често е тълкуван като център на неподвижността и вечността. Около него се върти пространството и времето. Северът е съот-

носим с духа, силата, чистотата и съвършенството. Небосвода, който е символично изобразен на табаната на Масонската Ложа, е показан точно от перспектива на център на Северния Полюс, който символично означава централната точка, през която минава оста на Земята.

Югът олицетворява точно обратното на Севера и символизира смешението на материята. Традиционно, Северът играе господстваща роля над Юга, като смекчава, допълва, и одухотворява южния “*примитивизъм*”. В исторически план пасивният и аморфен Юг винаги се е покорявал на активния и целеустремен Север. Не е трудно дори днес да открием традиционните вектори на тези отношения, както в профанския свят, така и в символиката на Масонската Ложа. В Масонската Ложа, символът на Слънцето обикновено по правило е разположен на Юг, а Луната – на Север (някои случаи е обратното). Чираците сесят на задните редове, и на Север, “*тъй като Светлината, която ги озрява е слаба.*” В Ритуала за издигане на Чираците в Калфи е казано: “*В бъдеще вашето място ще бъде при Южната Колона, където светлината е най-ярка.*”

Освен това в *Катехезиса* се казва:

Въпрос: *Къде са разположени Чираците?*

Отговор: *На Север, който е най-слабо осветена област, тъй като те притежават единствено елементарни познания за Масонството и не са в състояние да понесат много силна Светлина.*

Въпрос: *Върху какво работят Чираците?*

Отговор: *Върху Необработения Камък.*

“Необработения Камък” (Грубия Камък) обикновено е поставен в посока ткъм Севера (посока на мрака, на несъвършенството), докато “Кубичния Камък” (Дялания Камък) е поставен посока откъм Юга (посока на светлината, на съвършенството).

Прието е движението в Храма да следваопределенапосока. Масонските ритуали, бидейки вдъхновени от астрологическа символика, и по-специално тази на Слънцето, дават следната посока, по аналогия на видимия ход на Слънцето, по посока на часовниковата стрелка, т.е. от Запад, през Север; на Изток и от Изток; през Юг към Запад.

В Ложата Калфите също са на задните редове, но сегят на Юг, “*тъй като вече имат голям напредък в Масонството*”.

Майсторите Масони обикновено са на първите редове в Ложата, на Юг., защото “*техните знания и достойнството на умението им дават почетно място в Ложата.*”

3. Категория Суша-Вода

Категориите Суша-Вода са едни от най-старите в човешкото пространство възприятие. Традиционно Сушата се свързва с качества като *материалност, плътност, стабилност, устойчивост*. Водата пък притежава коренно противоположни характеристики – *флуидност, мекота, променливост и динамика*. Според пос-

тулатите на *Сакралната География* различните свойства на Сушата и Водата водят до формирането на два основни цивилизационни типа социално-културни формации: **континентални**, наричани още *телурократии* (от латинското *Telluris* – *Земя*; богинята на земята) и **морски** – *таласократии* (от името на Галес Милетски, първия философ на древна Елада – основател на Йонийската Школа, който твърди, че *Водата* е основния природен елемент).

Метафизичните свойства на Сушата (Земята) определят типичната устойчивост на *телурократичните общества*. Столицата и провинциите на телурократиите са разположени върху единен териториален масив, което позволява строга йерархизация и силна централизация на властта. Те са консервативни по отношение на промените. Традиционната форма на управление в тях по правило е от абсолютистки тип. Най-благоприятните географски пространства за възникването на телурократичните общества са тези, в които има ясно изразен воден дефицит – полу-

пустини, степи и лесостепи. В тях господстват номадските народи, основаващи стопанската си култура и военна сила на животновъдството и търговията. Номадските народи са подвижни и могат бързо да налагат своята власт върху големи пространства. Телурократичните общества често разрушават държавните образувания на уседналите народи, но създадените от тях империи се разпадат относително бързо. Типични исторически примери за силни континентални образувания на номадските народи са *Златната Орда* и *Арабският Халифат*. Телурократиите обикновено постигат значителна военна мощ, но вътрешното им обществено развитие е изключително трудно *податливо* на промени. Принципите на телурократиите обикновено се свързват с Изтока и намират най-широко разпространение в *Евразия* – най-големият континентален масив на планетата.

Обществата от *таласократичен* тип се формират в крайбрежните морски и океански пространства. Те са присъщи предимно за *Запада* и най-типичните им исторически аналози са се зародили по атлантическото крайбрежие на Европа. Характеризират се с динамизъм и висока приспособимост към обществения прогрес. Друга характерна черта е морската експанзия, поради което политическото им устройство се отличава с териториална разпокъсаност между метрополията и многобройните колонии. Морските народи основават своята сила на

риболова, морската търговия и морските военни походи. Океанът е едновременно и силното, и слабото място на този тип цивилизация – за да се поддържа ефективен държавно-политически контрол е необходимо изграждането на силен военноморски и търговски флот и военизирана администрация.

Свойства от смесен тип имат *речните цивилизации*. Те се създават от т. нар. “*уседнали народи*” и са едни от най-старите форми на стопанска и политическа организация на географското пространство. Държавите им са силни и се отличават с висока материална и духовна култура. Обществената им стабилност се гарантира от благоприятния хидроклиматичен и почвен потенциал. Водещ стопански отрасъл е растениевъдството.

Разбира се, категорията *Суша-Вода* присъства също и в *Сакралната География* на Масонската Ложа, по-точно в нейната езотерична част. Тук само ще отбележим, че тя е свързана със символизма на **Кабала**, и по-точно с вътрешното тълкуване на книга *Битие* – част първа от **Библията** (*Книгата на Закона*). В началото на книга *Битие* са дадени пространствено-времевите кодове на *Сътворението*, отграничаването на земната от небесната твърд (категорията *Суша-Вода*):

И Бог каза: Да бъде простор посред водите, който да раздели вода от вода; И Бог направи простора; и раздели водата, която беше под простора, от водата, която беше над простора; и стана така;

Бог нарече простора Небе; И Бог каза: Да се събере на едно място водата, която е под небето, та да се яви сушата; и стана така; И Бог нарече сушата Земя, а събраната вода нарече Море (Битие, 1:6-10).

В антропологичен аспект, *Сушата* символизира *материалното*, а *Водата* – *духовното*, съответно *Тялото* и *Духа*. Всъщност библейската Книга *Битие* във външен аспект описва Сътворението на Материалния Свят, а във вътрешен – *духовната “география”* на човека.

Категория *Горе-Долу*

Допълнителна категория в *Сакралната География* е двойката *Горе-Долу*, (която в географски смисъл се отнася за високите планински области и за ниските равнинни региони). В Масонската Ложа категорията *Горе-Долу* присъства във вертикален аспект на устройството на Масонския Храм.

Първомайсторът на Ложата (Майсторът на Стол) е разположен по правило на Изток, като неговата Категория е *издигната на три стъпала* над нивото на пода. Първият Надзирател сяда на Запад, като неговата Категория е *издигната на две стъпала* над нивото на пода – “Той наблюдава залеза на Слънцето и помага на Почитаемия Майстор” Вторият Надзирател сяда на Юг, като неговата Категория е *издигната на едно стъпало* над нивото на пода – “Той наблюдава обедното Слънце и призовава всички Братя. от работа на почивка и от почивка на работа.”

Вертикалната ос *Горе-Долу* е означена в Ложата в три точки: първо, чрез двете колони *Иакин* и *Боаз* на Запада пред входа на Ложата; второ, чрез трите колони, на *Мъдростта*, *Красотата* и *Силата* в средата на Ложата, и трето, чрез издигнатата на три стъпала на пода категра на Първомайстора.

Според библейското предание две колони определяли Западната Порта на Храма на Соломон: колоната *Иакин* на Юг, и колоната *Боаз* на Север. Съответно в Масонския Храм, *Чиращите* седят откъм Северната Колона, (където Мрака е най-голям), а *Калфите* и *Майсторите Масони* – откъм Южната Колона, (където Светлината е най-силна). Храмът на Соломон имал три врати: една на Изток, която водела в *Средната Стая* (и била запазена за *Майсторите*); една друга на Юг (за *Калфите*), и третата на Запад, (която била общ вход за всички *Чиращи*). Кандидатите по време на Масонската Инициация стоят на Запад в Ложата, “за да могат Севера, Изтока и Юга да станат свидетели на приема им за Масони.”

Относно символизма на вертикалната планировка на Масонския Храм в *Катехезиса* се казва:

Въпрос: *Как е построена Ложата?*

Отговор: *Това е един правоъгълник, ... с височина от земята до небето (от Зенита до Надира), и с дълбочина от повърхността до центъра на земята.*

Въпрос: *С какво е покрита Масонската Ложа?*

Отговор: *С лазурен свод, осяян с безброй звезди, свод по който се движи Слънцето,*

Луната и безброй планети, които се държат там горе благодарение на уравновесяващото им притегляне едни към други.

Въпрос: *От какво се поддържа този свог?*

Отговор: *От дванадесет красиви колони.*

Дванадесетте Колони дават визуално вертикалната пространственост на Ложата, (свързвайки *Горе* и *Долу*; *Небесата* със *Земята*), и същевременно бележат небесната необятност, тъй като върху всяка от тях е изобразен един от дванадесетте *Зодиакални Знака*. Тези знаци свързват сакралното пространство на Ложата със *Свещената Астрология*. Колоните символично поддържат *Небосвода*, върху който са изобразени съзвездията, както те се виждат в определен момент от времето (Пролетното Равноденствие), от определена гледна точка в пространството (Северния Полус).

География и Геометрия

Не случайно гумите “*География*” (Гео-графия) и “*Геометрия*” (Геометрия) имат общ корен – “*Гео*” (Земя; Суша; Твърд). В притчата за Сътворението се казва, че *Човекът* бил сътворен от “*кал*”, “*пръст*”, или “*земля*” (“*Гео*”). Тоест *Гео-графия* (Geography) и *Гео-метрия* (Geometry) във вътрешен, сакрален смисъл, са науки за устройството на *Човека*, тоест на Микрокосмоса, а във външен, профански смисъл – за устройството на *Вселената*, тоест на

Макрокосмоса. Прието е, че буквата **Г (G)** в Ложата обозначава както **Бог** (англ. **God**), така и **Геометрия**. *Сакралната Геометрия* е еквивалентна с общия смисъл на понятието “**Масонство**.”

От друга страна, понятията *География* и *Геометрия* са свързани, тъй като отразяват различни сакрални и материални страни на един и същ предмет, независимо дали в Микроили Макрокосмоса. От същия корен произхожда и термина “**Геология**” (от гръцки “*γη*” – Земя, и “*λογος*” – Логос, Слово, Първопричина). Във външен аспект *Геологията* е система от науки, които изучават състава, строежа, произхода и развитието на твърдата обвивка на Земята, на скалите, камъните и минералите. Във вътрешен аспект *Геологията* също е сакрална наука, тъй като изучава **Логоса** на Земята. Тъй като Макрокосмическия Човек (кабал. *Адам Белмал*), и Микрокосмическия Човек (кабал. *Адам Кадмон*) са създадени от Земя (*пръст, камък, кал*), *Геологията* също има своето сакрално измерение. *Геологията* има пряко отношение към основната категория на Символичната Ложа на *Философското Масонство* – която е **Камъка**.

В езотеричен смисъл работата върху “*Камъка*” е свързана с **Логоса**. В *Книгата на Закона* (и точно в Стария Завет) гумата “**Логос**” (“*λογος*”) означава “**Божествено Начало**” (Бог-Слово). В Новия Завет, **Логосът** се отъждествява с **Христос**, който в Легендата за Трета Степен – 3°, е олицетворен от **Хирам Абиф**. Работата на Масона е да пре-

върне “*грубия камък*” в “*съвършен кубичен камък*”, или да пресъздаде матрицата на Логоса в себе си. Чиракът е “*грубия камък*”, а Майсторът Масон – “*съвършения кубичен камък*.” Христовата сила – *Логоса*, просветлява духа на посветения, при което неговата стара и профанска същност умира, за да се прероди той в нова и съвършена духовна същност. В този смисъл същността на Микрокосмическия Човек е “*гео-логосна*” – отражение на “*гео-логосната*” същност на Макрокосмическия Човек (Агам Кадмон). Тялото/духът на микрокосмическия Христос (Хирам) е “*крайъгълния камък*”, а Петте Континента на Земята, които представляват “*каменната твърд*” на Земята, олицетворяват петте крайника на Макрокосмическия Човек.

Във езотеричен смисъл *Сакралната География* изучава Макрокосмическия Човек, и може да бъде разбрана правилно само в нейната взаимовръзка с “*Гео-Логоса*”, който от своя страна е пресъздаден в сакралното пространство на Масонската Ложа. Според херметичния принцип “*Каквото горе – такава и Долу*”, Масонската Ложа пресъздава *Сакралната География* на Вселената.

Пространствено-времева динамика

Битието на сакралното пространство на Масонската Ложа, формулирано символично посредством геометрията на *Сакралната География*, притежава както статични, така и динамична пространствено-времеви характеристики.

Обзавеждането на Ложата фор-

мутира нейните статични характеристики, докато движенията в Ложата формулира траекторията на нейните динамични характеристики. От своя страна динамичните характеристики биват два вида – *външни* и *вътрешни*. Външните са придвижванията на участниците в Масонския Ритуал, а вътрешните – циркулацията на енергията по определени енергийни кръгове (*Енергийни Матрици*). Движенията на участниците в Ритуала и циркулацията на енергията в Ложата се характеризират с две съставни: *форма* и *направление*. Поради това пространствено-времевата динамика на движенията в Храма е подчинена на точно определени правила. Според тези правила някои от движенията се извършват от *Запад* към *Изток* (при приемането на Кандидата), а други – от *Изток* към *Запад* (при търсене на *Изгубеното Слово*). Хоризонталния вектор символизира движението в пространството на *материалната* Вселена, а вертикалният – в пространството на *духовната* Вселена. Храмът на Соломон, респективно Масонския Храм, символизира ***Сакралната Вселена*** в нейните три измерения:

1. *Хоризонтално-материално*
2. *Вертикално-духовно*
3. *Медиално-езотерично*

Хоризонталното движение, което се извършва в Първа Степен – I, е точно по права линия в посоките *Изток-Запад* и *Север-Юг*. Вертикалното движение се извър-

шва от *Мрака* към *Светлината*. Медуалното движение е част от вътрешния аспектна **Масонската Езотерика**, и затова тук няма да го дискутираме. Само ще споменем, че характера на движенията в Ложата се променя в различните Ритуали, и съответства на *геосакралната същност* на съответния Ритуал.

Относно символизма на хоризонталното придвижване (в материалния свят, първообраз на Масонския Храм) в *Катехезиса* се казва:

Въпрос: *Накъде пътуват Майсторите Масони?*

Отговор: *От Изток на Запад и от Запад на Изток, и през цялата Земя.*

Въпрос: *Братко Втори Надзирател, откъде идвате?*

Отговор: *От Изток, Многоуважаеми Майсторе.*

Въпрос: *Братко Първи Надзирател, накъде отивате?*

Отговор: *Към Запад, Многоуважаеми Майсторе.*

Въпрос: *Поради каква причина напускате Изтока и отивате на Запада?*

Отговор: *За да открия това, което е било загубено и което се надявам да намерим, благодарение на вашите съвети и нашето постоянство.*

Сакрална География и Сакрална Анатолия

В антропологичен аспект корена на думата “сакрален” е свързан с латинския термин “*Sacrum*” (използван в анатомията), който обоз-

нача костта в основата на гръбначния стълб. Древните са знаели, че има нещо специално в тази кост и затова са я нарекли именно “*сакрум*” (свещена). В нея е концентрирана латентна духовна енергия, която се намира в спящо състояние, но която чрез специални методи може да бъде пробудена. На Изтока съществуват редица предназначена за тази цел енергийно методи, а на Запад един еквивалент на тези методи е автентичния Масонски Ритуал.

За да бъде пробудена обаче тази

енергия, (наричана от посветените още *Змийска Сила*), пространствените характеристики на Ложата трябва да бъдат построени по метода на *Сакралната Геометрия*, и да отговарят на векторите на *Сакралната География*. Масонския Ритуал създава много мощни духовни вибрации, които събуждат навигатора на кълбо *Змийска Сила*, и тя започва да се издига нагоре по седемте основни енергийни центъра на тялото – (инг. *Чакри*). Когато потокът енергия достигне върхът на главата във *фонтанелата*, където настъпва т.нар.

Себереализация (или *Новораждане, Прераждане, Просветление*), отразено в Третата Степен на Масонството, тази на Майстора Масон – 3°. При нея посвещавания, поставен в сакралното пространство на Храма, бива подложен на цялостна духовна трансформация, и след състоянието на символична “*духовна смърт*” възкръсва към нов “*духовен живот*.” Фонтанелата е връхната точка на главата, и като такава съответства в езотеричния аспект на сакралната анатомия на “*крайъгълния камък*”, тоест на най-горния, завършващ и увенчаващ градежа елемент – Арката, чието полагане бележи връхната фаза на масонското дело – ***събуждането на висшите духовни качества и способности на човека.***

Понятията *Сакрална География* и *Сакрална Геометрия* се съотнасят не само към физическото, но и към *духовното пространство* (енергийно поле) на Масонската Ложа. Те имат пряко отношение към Инициацията във вътрешен, енергиен аспект. Във вътрешно-енергиен аспект посветителния цикъл е свързан със *Сакралната Анатомия*, (или *Анатомията на Енергийното Тяло*). Масонския Ритуал моделира и трансформира енергийното тяло на посвещавания. Самата Ложа също притежава своя енергийна конструкция, или собствено енергийно “*тяло*.” Това “*Тяло от Светлина*” взаимодейства с енергийното тяло на човека. Масонската Ложа притежава свои *енергийни центрове*, които условно съответстват на енергийните центрове в човешкото тяло. Когато енергийния контур на тези

две “*тела*” съвпадне, тяхната вибрация взаимно се хармонизира, и настъпва алхимичния процес на вътрешната духовна трансформация. Вибрациите на Макрокосмоса, (който е Ложата) и Микрокосмоса, (който е инициирания), съвпадат в *общ енергиен резонанс*. Енергийната Матрица на Ложата, като *сакрално пространство*, формира енергийното поле на човека. Това е и вътрешния смисъл на Масонския Ритуал, както и на всеки друг автентичен свещен ритуал. Механизмът на подобно енергийно формиране е бил известен още на древните мъдрци, които са го използвали в своите Мистерии, и оттам той е преминал в Масонството. В основата на *Египетските Мистерии*, (чийто пряк наследник е Свободното Зидарство), стои *сакралната енергетика*, свързана със *Свещената Геометрия* на Храмове и Пирамидите.

През средновековието това познание било съхранено от оперативните масони – строители на готическите катедрали. Средновековните катедрали са проектирани съгласно принципите на *Свещената Геометрия*. Те са разположени във възлови енергийни точки на земната повърхност, и образуват една обща “*енергийна мрежа*”, по която циркулира енергията в *сакралното пространство*. Катедралите съхраняват енергийната матрица на масонското езотерично познание, и са носители на *сакрална информация* относно строежа на Вселената, кодирана чрез архитектурни символи и алегии. Пилигримите през Средновековието

пътували и посещавали светите места, означени върху земната повърхност чрез съответните храмове, манастири и катедрали, в точно определен ред, и в определена последователност. Причината за това била, че всяко “свещено място” отговаря на точно определен център върху земната кора. За да се свърже човек с тези висши енергийни вибрации, той трябва да присъства на определеното място в точно определено време. Времето на най-високите енергийни потенциали е означено от духовните, или религиозни празници. Тези празници през Средновековието били християнизирани варианти на “езическите” празници на древните. В такъв смисъл “вътрешното пространство” на *Сакралната География* е ситуирано не

само в Пространството, но и във Времето.

Готическите катедрали са олицетворение на *Сакралната Архитектура*, и чрез своята архитектура и украса обединяват сакралността на “външното” и “вътрешното” свещено пространство, конструирайки опорните ключови точки на континенталната масонска *Сакралната География*. *Сакралната Архитектура* притежава Микрокосмически и Макрокосмически измерения, които свидетелстват за нейната връзка, както с вътрешната, духовна природа на заобикалящата ни действителност, така и с външните, физични свойства на Вселената. Повечето изследователи на *Свещената Архитектура* обаче твърдят, че “истинската реалност” съществува далеч отвъд пространствено-времевите форми на земния план.

Тази по-висша духовна Реалност може да разкрие себе си пред ограниченото съзнание на човека само посредством определени символични и алегорични архитектурни форми, (присъщи на Масонската Ложа), които въпреки че на пръв поглед изглеждат ограничени във Времето и Пространството, в действителност представляват мост между Безкрайността и заобикалящата ни материален свят. ♦

Бр. Михаил Георгиев, 18°

